

[Vestergaard Poulsen.]

Det gælder da også om inden for de lokale børne- og ungdomsværn at finde frem til de rigtige personer. Der er gennem årene af børneværnenes medlemmer slidt bravt i det. Arbejdet er blevet båret frem af interesse for og kærlighed til børnene og de unge. Megen erfaring er høstet af medlemmerne, og derfor har såvel venstres som det konservative folkepartis udvalgsmedlemmer vendt sig imod den aldersgrænse på 70 år, som oprindeligt var i lovforslaget. Vi ønsker dog ikke børne- og ungdomsværn bestående af ene gamle, men vi ønsker heller ikke at afskære kommunalbestyrelserne fra i værnene at kunne drage fortsat nytte af den viden og erfaring, som en lang tjeneste har givet, og derfor har vi ikke ønsket at medvirke til aldersgrænsens indførelse. Hverken til de kommunale valg og ej heller til det høje ting er der nogen lovfæstet aldersgrænse, og dog finder der en passende udskiftning sted. Dette vil sikkert også blive tilfældet her.

Med loven af 1958 fik vi såvel det pædagogiske som det økonomiske nævn. Begge synes at have arbejdet efter hensigten, og derfor har der i udvalget været et klart flertal for bevarelsen af nævnene. Imidlertid må opmærksomheden inden for alle administrationsområder være rettet mod en forenkling, og med den højtærede socialminister har vi i udvalget drøftet spørgsmålet om en effektivisering af den centrale administration af børne- og ungdomsforsorgen, herunder også, hvorledes bestemmelserne i lovforslagets § 5, stk. 6, om delegering af socialministerens beføjelser til direktøren for børne- og ungdomsforsorgen tænkes anvendt. Ministeren har udtalt, at han vil iværksætte en gennemgang af administrationens tilrettelægning, i øvrigt eventuelt med bistand af forvaltningsnævnet.

I tilfælde af, at man i udvalget havde fundet det mest hensigtsmæssigt at slå de to nævn sammen til ét nævn som af ministeren foreslået i lovforslaget, ville jeg have fundet det mest praktisk, om folketingets repræsentanter var blevet erstattet med repræsentanter for kommunerne, idet forvaltningen af de store beløb og refusionen af disse for en stor del finder sted i samarbejde med kommunerne.

Set ud fra et kommunalt forvaltnings-synspunkt vil det være meget ønskeligt, om man ved udformningen af lovforslag var mere opmærksom på de vanskeligheder, der skabes for den lokale administration, når der åbnes muligheder for, at flere kommunale nævn og instanser kan bevilge penge inden for samme område og uden om kommunalbestyrelserne. Over for udvalget har de kommunale organisationer da også med vægt fremført sådanne synspunkter, og på foranledning såvel af venstre som det konservative folkeparti er den højtærede socialminister gået med til at ændre lovforslaget, så loven bliver lettere at administrere ude i kommunerne.

I lovforslagets § 27 gaves der efter den oprindelige ordlyd meget vidtgående økonomiske beføjelser til børne- og ungdomsværnene. Med ændringsforslaget til denne paragraf har den højtærede socialminister i nogen måde imødekommet kommunerne. Omend det ikke er helt tilfredsstillende set med kommunale øjne, er dog det nye afsnit, som ved ændringsforslaget er indført om børne- og ungdomsværnenes pligt til at underrette det sociale udvalg om ydelse af økonomisk hjælp til familier, en praktisk foranstaltning, idet dobbeltbevillinger herved kan forhindres.

Også i spørgsmålet om udgiftsfordelingen har ministeren vist imødekommenhed over for kommunerne. Ændringerne til § 108 tilsigter at fritage det mellemkommunale refusionsforbund for at deltage i statens udgifter til anerkendte foreninger, børneværnskonsulenter og tilforordnede til børne- og ungdomsværnene.

Fra de private børnehjems side har man udtrykt betænkelighed ved, at retten til at skønne over, hvilke børn et børnehjem skal påtage sig opdragelse af, fratages børnehjemmenes ansvarlige ledere, således som § 89 var udformet. Det anføres, at det kan afhænge af forskellige forhold, om det på et givet tidspunkt er forsvarligt at påtage sig den ønskede opgave, herunder elevflokkens øjeblikkelige sammensætning, mange elever med betydelige vanskeligheder, manglende medarbejdere eller sygdom blandt disse o. s. v. Under hensyn hertil er der til § 89, stk. 1, foreslået føjet en sætning, som mildner paragraffen ikke så lidt, idet anbringelse bliver afhængig af, at forholdene